

politisk dumt, at man ikke vil give industrien den håndsækning, det er at få nedsat nogle af de skatter, som er med til at gøre det svært at drive virksomhed i Danmark.

Så har man også gjort opmærksom på, at det ikke kan nytte noget, at Danmark isoleret indfører miljøafgifter på erhvervslivet. Al den snak om, at pengene bliver ført tilbage, er selvfølgelig retorisk smart, og for en økonom ved et skrivebord ser det ganske logisk ud. Man tager X millioner kroner ind med den ene hånd og giver det samme antal millioner kroner ud med den anden hånd. Men en sådan gennemsnitsbetragtning virker ikke i det praktiske liv. Virksomhederne i Danmark er mangfoldige, deres behov er vidt forskellige, og deres vilkår er meget forskellige. Derfor kan disse gennemsnitsbetragtninger meget vel dække over, at der er nogle virksomheder, der lever højt på disse ordninger, mens der er andre, der må gå konkurs.

Vi synes også, at man fra industriens side har ret i, at hele projektet med privatiseringer og udliciteringer skal på den politiske dagsorden igen. Disse temaer er nærmest kemisk renset ud af regeringsgrundlaget og af statsministerens tale. Og det er jo pudefuld, at for kun ganske få år siden var det det samme Socialdemokrati, der fra denne talerstol kritiserede daværende borgerlige regeringer for at gøre for meget for at udlicitere og privatisere, og at det, man ønskede, bare var ligestilling mellem privat og offentlig virksomhed.

Det har man nu afvejet til fordel for den ægte østtyske model, nemlig at alt, hvad der hedder privat engagement, skal fjernes, og i stedet skal det offentlige engagement fremmes. Det må vi vende os imod, og vi vil gøre, hvad vi kan, for at privatiseringer og udliciteringer igen kommer på den politiske dagsorden. Det har oven i købet den sidegevinst, at der gennem disse projekter kan opnås besparelser, kan opnås indtægter og andre budgetforbedringer, som kan være med til at skaffe penge til nogle af de gode ting, vi også synes man skal gøre.

Noget af det, vi vil se frem til at få udmøntet i mere end nogle overskrifter, er hele spørgsmålet om en sygehusaftale. Vi har selvfølgelig noteret os, at regeringen har det på programmet, men før vi kender det i detaljer, må vi sige, at vi er afventende. Men vi er indtil videre positivt afventende; vi håber det bedste, og så må vi se, om det kan bære. Men så er man også nødt til at erkende, at grunden til, at vi har de problemer i den danske sundhedssektor, er, at sundheds-

sektoren har været drevet ud fra fejlagtige planøkonomiske teorier. Det, vi har opnået, er, at folk står i kø og ikke får tilstrækkelig behandling.

Vi har noteret os og glæder os over den debat, der er opstået omkring rollefordelingen og primært hele arbejdstilrettelæggelsen på de danske sygehuse. Vi forventer, at regeringen vil tage aktivt del i den debat, og at man ikke kvæler den ved at henvise det under, at det er fagforeningerne, der må bestemme det. Regeringen og resten af Folketinget har pligt til at sørge for, at der bliver ordnede forhold på vores sygehuse, og at det bliver med patienten og ikke med nogle overenskomster i centrum.

Vi synes også, at det er bekymrende, at regeringen lægger megen vægt på at få skabt pasningsgarantier, når det gælder børnene, mens de syge og ældre, ja, dem er der ikke nogen pasningsgaranti for. Der er ingen garanti for, at man kan få en plejehjemsplads, der er ingen garanti for, at man kan få hjemmehjælp. Derfor vil vi gerne tilkendegive, at netop på det punkt – på ældreområdet, og også når det drejer sig om de handicappede og de syge – vil man finde Fremskridtspartiet som en meget aktiv deltager i den politiske debat, og i det omfang, regeringen indbyder til det, vil vi også komme til forhandlinger om disse temaer. Vi har et godt erfaringsgrundlag at trække på, med hensyn til hvilke metoder vi synes der skal indføres.

Så har der i dag været talt meget om grønne afgifter og om, hvorvidt man er i stand til med CO₂-afgifter at få skabt flere eller færre arbejdspladser. Vi har indtil nu med bekymring set, at de danske vismænd på et tidspunkt gav det bud, at CO₂-afgiften indført isoleret i Danmark ville kunne betyde et tab af mellem 30.000 og 35.000 arbejdspladser.

Der er ganske vist andre, der har forsøgt at modgå det, men det er altså udelukkende med argumenter om, at hvis bare vi får skabt nogle virksomheder, der kan eksportere miljørigtige produkter til den store omverden, så går det ikke så galt. Men de virksomheder har vi altså ikke endnu, og før de er der, ja, så virker afgiften på den måde, at den hver dag er med til at lukke arbejdspladser. Derfor vil vi gerne advare regeringen imod at forhøje CO₂-afgiften, også selv om det er med en tilbageføringsklausul, for som sagt betyder det, at en lang række danske arbejdspladser kan komme i fare.

Fremskridtspartiet har selvfølgelig lyst til at være med, når der skal snakkes EU. Vi har lyst